

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

Literary-Cultural

afgazad@gmail.com

ادبی - فرهنگی

یونس نگاه

۳۰ جولای ۲۰۲۴

یونس نگاه

دو قاعده خوب نویسی

در مکتب و دانشگاه هنر نوشتن بیشتر به درست‌نویسی خلاصه می‌شود. این که املاي ما چطور باشد، نقطه گذاری چطور باشد، پراگراف و مقاله و کتاب چطور بنویسیم. به خوب و بکر نویسی توجه چندانی نمی‌شود. اتکاء به کتاب و وابستگی بسیار به نقل قول و نظریه‌های بزرگان تشویق می‌شود و از اینرو خیلی از آدم‌های مستعد متوجه نمی‌شوند که در کله خودشان نیز یک ماشین تحلیل و تجزیه وجود دارد و هر صاحب قلم می‌تواند از تجارب و دانستگی‌های خود بنویسد.

قاعده اول خوب‌نویسی این است که نویسنده از نقل و تقلید عبور کند. ذهنش را به تجزیه چشم‌پدیده‌ها، خواننده‌ها و آموخته‌ها عادت دهد. کله‌اش را به دستگامی بدل کند که اگر کتاب می‌خواند، واقعه‌ای را مشاهده می‌کند، سخنرانی و بحثی را می‌شنود خواندگی‌ها، شنیدگی‌ها و چشم‌دیدهایش را خام و تجزیه نشده نقل نکند، بلکه هرچه در حافظه می‌اندازد باید آنجا پروسس شود و بعد با لوگو و بسته‌بندی آن فابریکه کوچک به بازار اطلاعات وارد گردد.

نوشته هرچه شسته و ادیبانه باشد، اگر نویسنده آن را پروسس نکرده و بعد از فهمیدن و در ترازوی ناخودآگاه و دانائی خودش سنجیده عرضه نکند، نوشته خوب نمی‌شود. چشمان هرکسی یگانه است و از زاویه‌ای به جهان می‌بیند که هیچ کسی قادر نیست مثل او ببیند. نویسنده خوب به چشم و دانائی و کله خود اعتماد می‌کند و برداشت‌هایش را صادقانه و اصیل با دیگران شریک می‌سازد.

قاعده دیگر این است که تنها به اعتماد کار تمام نمی‌شود. باید دستگاه تجزیه و تحلیل (ذهن و کله) خود را مراقبت کنیم. برای تولید محصول اصل و بکر برایش مواد خام لازم و به‌روز فراهم کنیم. هرچه مواد خام غنی‌تر در اختیارش قرار دهیم و هرچه به سلامت و نیازهای آن دستگاه توجه کنیم، محصول باکیفیت‌تر به دست می‌آوریم.